I Hikeä ja hiillostusta Auringonsäteet tulvivat rähjäisen motellin verhojen välistä Cancún laidoilla. Jalkani vispaa hermostuneena ja hiki valuu otsaani myötäillen, sillä tiedän että he tulevat. Kurkkaan verhojen raosta ja autojen kaartaessa pihaan, tiedän että loppu on lähellä, lähempänä kuin uskoisi. Oloni on yhtäkkiä rauhallinen vaikka seriffit rynkyttävätkin ovea. Huudot alkavat vaimenemaan hiljalleen. Lataan pistoolin ja hitaasti nostan sen kohti ohimoani. Tuijotan tyhjyyteen nostaessani etusormeni liipasimelle. Yks... kaks.. kol.. Kuuluu pamahdus. Toisin kuin voisi luulla, se oli ovi. Selvästikkin pistoolini lipas oli tyhjä. Pistooli tippuu kädestäni kun seriffit rynnivät huoneeseen. Kaikki tapahtuu niin hitaasti mutta samalla niin nopeasti. Pian löydän itseni maassa makaamassa vatsaltaan kahden jykevän seriffin otteessa, kuulen vain käsirautojen naksahduksen. Vasta istuessani kuullusteluhuoneessa tajuan tilanteen vakavuuden. Oloni on tukala, raudat käsissäni hankaavat ja painavat, hiki valuu ja minua ahdistaa. Valo kohdistetaan hetkeksi kasvoihini, minun on mahdoton nähdä muuta. "kaheskyt' yhekseäs syyskuuta kello kaheksan viiva ykstoista illalla, missä olit tällä välillä?", kuuluu kysymys seriffi Quiroz'in suusta tämän kävellessä minun takaatani. Pysyessäni hiljaa seriffi toistaa kysymyksen uudelleen ja paiskaa pöytään keltaisen kansion aukinaisena. Eteeni työnnetään valokuva jossa on kauniin nuoren naisen kasvot. "Tunnetko tämän neidin?" Serffi Quiroz kysyy. Katson kuvaa, tunnistan hänet kyllä. Tiedän hänestä enemmän kuin nämä seriffit, mutten sitä aio myöntää. "Ei en tunnista", vastaan kurkku kuivana. Tiedän tämän olleen ensimmäinen mokani. Pöydälle lasketaan verinen hopeakoru pienessä todistepussissaan. Seriffi Quiroz käy istumaan minua vastapäätä ja sytyttää sikarin.
Kahdeskymmenesensimmäinen syyskuun ilta hämärtyi mexicon aavikolla. Nojailimme pienen porukkani kanssa autoomme odottaen. Kului hetki jos toinenkin, lopulta tumma auto saapui sovitulle paikalle. Autosta nousi tuntematon naishenkilö, joka viskasi rahasäkin eteemme sanomatta sanaakaan. "Missä Kazbek on?", sanoin ja otin askeleita eteenpäin. "Minä hoidan tänään kaupat.", naishenkilö vastasi rauhallisesti. "Kuules nyt rouva. En tiedä kuka luulet olevasi, mutta kun minä kysyn kysymyksen silloin vastataan!", konahdin ja paiskasin kämmeneni auton konepellille. Naishenkilö ei värähtänytkään, päin vastoin. "Scorpion, sillä nimellä minut tunnetaan", hän sanoi kylmästi. Tämän jälkeen en enään sanonut enään mitään. Otimme rahat ja annoimme lastin. Matkalla takaisin kaupunkiin mietin naishenkilön väitöstä. Scorpion oli tunnettu palkkamurhaaja, hän hoiti aina hommansa kylmän nopeasti. Tällöin, kyseisenä päivänä kumpikaan meistä ei vielä tiennyt kuinka lähellä Scorpion'in oma verinen kohtalo olikaan. II Kuumaa seksiä "Osaako herra kertoa; Mistä syystä tämä ristikaulakoru löytyi Camila De Lorenzo'n murhapaikalta?", Seriffi Quiroz kysyy ja tumppaa sikarin. "En tiedä, en muista nähneeni moista korua koskaan.", sanon mahdollisimman rauhallisesti. Seriffi kuitenkin naurahtaa, "Korussa on nimikirjiamesi ja Vatos Locos- jengin nimi kaiverrettuna.". Katson tähän lopulta, "En ole kuullutkaan koko ihme jengistä", sanon kylmästi. Seriffi Quiroz antaa jonkun käsimerkin, jonka seurauksena apuseriffi Lopez tulee nostamaan hihaani niin että iso "Vatos Locos"- tatuointi paljastuu. Suljen silmäni ja hieron hikisiä kasvojani. Tiedän olevani kusessa. "Teidän ihme järjestöstänne löytyy vasikoita." Seriffi Quiroz sanoo ivallisesti. Aguado.. se petturi. Syyskuun kahdentenakymmenentenäviidentenä iltana olimme vakio baarissamme muutaman jengituttuni kanssa, pelasimme takahuoneessa pokeria muutaman herrasmiehen ja Kazbek'in kanssa ryyppyjen rohkaisemana. Toisin kuin yleensä, hävisin ja paljon rahaa, mutta silti Ilta päättyi hitusen positiivisemmissa ja erimerkeissä kuin yleensä. Tavallisesti lähtisin yksin mutta silloin lähdin naisen kanssa. Hän ei ollut mikään halpa huora tai kovassa puutteessa oleva kotiäiti, vaan Camila De Lorenzo tai tunnetummin Scorpion. Jatkoimme hänen kotonaan hitusen rauhallisempaa illanviettoa, juttelumme lomassa kumosimme muutamat lasillisetkin.

Silmäni karkailivat koko illan tämän rintamukselle hetkellisesti, hyväthän rinnat hänellä oli sitä ei voinut kieltää. Camila hiveli hitaasti viinilasinsa jalkaa ja purihuultaan, se oli merkkini jota olin odottanut. Työnsin hänet vasten seinää, suutelin hänen huuliaan, kaulaa ja rintakehäänsä intohimoisesti. Lopulta pääsimme kohokohtaan, sitthen itse seksiin. Huohotus ja jousien natina varmasti myös kantautui Camilan seinänaapurin Mrs. Montez'in korviin. Lopulta siinä molemmat makasimme hengästyneinä ja suhteellisen tyytyväisenä. Kun lopulta Camila nukahtaa lähden mahdollisimman hiljaa ja nopeasti. Vasta kotona tajusin koruni puuttuvan, luulin sen hukkuneen.